

valget, og jeg seer virkelig ikke, at det for Sagen eller Sandheden kunde give et godt Udbytte, dersom man handlede paa en anden Maade. Der er ligeledes talt meget om Contractsfrihed og Contractsbrud. Jeg har tidligere udtalt min Anskuelse om det Betænkelige ved at rokke ved bestaaende Contracter. Jeg erkender vel, at der kan være saa overveiede Grunde med Hensyn til Statsvellet, som kunne indeholde Berettigelse til at gribe ind i de tidligere bestaaende Forhold, og denne Anskuelse har navnlig ogsaa ledet mig under Forhandlingerne i Sagen om Høveriets og Pligtarbejdets Afsøsning; men hvorledes man vil bedømme det indbyrdes Forhold mellem Almeenvellet paa den ene Side og vedkommende Contracter paa den anden Side, det er Noget, der naturligtviis er overladt til Enhvers Samvittighed, og jeg kan efter min Overbeviisning ikke finde, at der af Almeenvellet kan udledes Grunde, der for mig kunde indeholde en Besøielse til gennem en ny Lov her at rokke ved de bestaaende Contractsforhold; men hvorledes man opfatter disse Gjensande og deres indbyrdes Forhold til hinanden, er en Sag man ikke kan henføre under nogen almindelig Regel.

Ordføreren: Jeg skal endnu kun tilføie, at efter Protocollen, som blev ført af Udvalget, var der, da Sagen optoges efter et Medlems Begjæring til ny Behandling, 10, som stemte for, at Sagen skulde paany behandles af Udvalget, og 5, der stemte derimod, saa det forekommer mig at det var fuldkommen rigtigt, at Formanden for Udvalget optog Sagens Behandling paany efter en saadan Majoritets Begjæring og med dennes Samtykke. Det forekommer mig af stor Vigtighed for dem, der ønske, at Loven udkommer, at et af disse stillede Endringsforslag, som her foreligge, bliver antaget af Thinget, thi bliver ikke et af dem vedtaget, kan man være vis paa, at Loven ikke udkommer. Det er ikke rimeligt, efter Althvad jeg kan skjønne, at Minoritetens Forslag vil blive antaget; jeg troer derfor, at det vilde være saare ønskeligt, at det 3die Medlem for 3die Kredts (Besfely), som ønsker, at Loven skal udkomme, vilde stemme for hvad der af Majoriteten er vedtaget, idet det, saavidt

jeg seer, er den eneste Maade, hvorpaa Loven kan udkomme.

Trefchow: Naar den ærede 3die Landstingsmand for 3die Valgfreds (Besfely) har yttret, at han befinder sig i en sær Forlegenhed med Hensyn til, at der i nærværende Tilfælde er stillet et Majoritets- og et Minoritetsforslag, hvilket foranlediger, at han ikke veed, hvilket han skal stemme for, efterføm, hvilket han end stemmer for, han ikke veed, om dette bliver Lov, tør jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at denne Grund ikke bør afholde ham fra at stemme; thi han befinder sig i samme Tilfælde i hvert Tilfælde, før han afgiver sin Stemme, da han jo ikke kan vide, hvad der bliver Majoritet. Dersom der af Udvalget kun var gjort een Indstilling, saa maatte det ærede Medlem af den af ham antydede Grund ogsaa afholde sig fra at stemme, thi selv under Forudsætning af, at der saaledes kun var gjort et enkelt Forslag, vilde han dog ikke kunne vide, om dette Forslag vilde blive antaget af Thinget, og saaledes bortfalder efter min Formening efter en ganske simpel logisk Slutning den tvivlsomme Stilling, hvori det ærede Medlem skal befinde sig.

Skoleforstander Sørensen: Det er blevet anført af den ærede Ordfører idag, at Majoriteten i Udvalget har viist Imødekommen mod Folkethinget ved det Forslag, der er fremkommet, og derfor har han anbefalet Forslagets Antagelse til Thinget. Men det forekommer mig, at det vilde have været consequent, dersom den ærede Ordfører havde tilføiet, at det vilde være en endnu langt større Imødekommen med Hensyn til Folkethingets Anskuelse af denne Sag, dersom Landstinget vilde stemme for Minoritetens Forslag. Naar man for at anbefale hiint Forslag har yttret den Formening, at Godseierne ikke vilde gjøre Brug af deres Ret til at paaføre Fæsterne Proces, at de ikke sætte stor Priis paa den omhandlede Foranstaltning, der i sin Tid er truffen af Regjeringen, at det mere er en Byrde, end en Ret, og naar man har meent, at Fæstebrevene i Almindelighed ikke indeholde Andet end Henviisning til Loven og altsaa ikke kunde være bindende med Hensyn til Fæsterne, og naar man derfor endelig har yttret, at Dommerne i de